
Húsvét VII. hete

Hétfő

ApCsel 19,1-8 ■ Jn 16,29-33

„De én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”

A Mennybemenetel és Pünkösöd közötti napok megízleltetik velünk azt a sötétséget, magányt és ürességet, amely a teremtés előtti állapotot idézi, a kezdeteknek azt a félelmetes csöndjét, amikor Isten Lelke még nem lebegett a vizek fölött. Átérezhetjük ezekben a napokban Jézus magányát is, akit szenvedése kezdetekor tanítványai magára hagytak. És megtapasztalhatjuk azt a légszomjat, amelyet az Isten távolléte okozhat a lelkünkben.

A Mennybemenetel utáni napok lelkisége a keresztény hit kemény próbája. Szeretnénk, ha Jézus még mindig itt lenne közöttünk. Szeretnénk látni őt, hallani a hangját. Szeretnénk, ha mellénk szegődne az úton, és asztalhoz ülne velünk, mint az emmauszi tanítványokkal. A Jézus elmenetele és a Szentlélek eljövelete közti időszak tátongó úrt hasít keresztény életünkbe, s ezt az úrt nem töltheti be senki és semmi, csak szüntelen imádsággal lehet elviselni, ahogyan az apostolok és Szűz Mária.

Ha Jézus úgy ment volna el, hogy egyszerűen itthagya bennünket, akkor kegyetlen tréfát űzött volna velünk: megmutatta feltámadott testét, megcsillogtatta előttünk dicsőségét, azután eltűnt, hogy majd visszatérjen ítélni az idők végén, mi pedig boldoguljunk, ahogy tudunk. Ha úgy ment volna el, hogy csupán emléket hagyott volna maga után, akkor is megfosztott volna bennünket saját magától, hiszen egy emlék mindig kevesebb annál, mint aki azt hátrahagyta.

Jézus azonban nem valamit hagyott közöttünk, hanem saját magát az eucharishtiában. Nem rövidített meg bennünket azzal, hogy a mennybe ment, hiszen közöttünk maradt. Eucharisztikus jelenléte felülmúlja földi életében való jelenlétét, mert ily módon a hit által minden keresztény számára jelen van, s többé már nem előttünk vagy mellettünk, hanem bennünk, s általunk mások számára is. Életünk folyamán minden nagyobb isteni kegyelem befogadását ilyen Mennybemenetel utáni állapot előzi meg. Lelki fejlődésünk velejárója ez, annak jele, hogy a kisebb szeretetből a nagyobbba lépünk, pontosabban léptünk át.

S ez a nagyobb szeretet maga a Szentlélek, akinek pünkösdi eljövele egyben Urunk hatalommal és erővel való visszatérése. Ekkor teljesedik be az ember teremtése, hiszen Isten az ő szeretetét, szentháromságos életét közli velünk, és így valóban saját képmásává és jelenlétének hordozójává tesz bennünket, hasonlíthatatlanul teljesebben, mint Ádámot és Évát.

Többé nem lehetünk magányosak, mert mi is közösségben vagyunk az Atyával, a Fiú által a Szentlélekben.